

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο του Παρισιού πέθανε τελευταία ένας Σενεγαλέζος στρατιώτης. Λίγα λεπτά μετά τον θάνατό του διεδόθη σ' όλο το νοσοκομείο πώς την ώρα του θανάτου του πέταξαν από μέσα του... τρία κοράκια!

Κατόπιν αυτού όλοι φυσικά οι άρρωστοι του νοσοκομείου έτρομοκρατήθηκαν από το φόβο τους και ή άρχινοσοκόμος άναγκάστηκε να πάη στον διευθυντή να του άναγγείλη τή άπίστευτο γεγονός.

— Τι τρέλλες ειναι αυτές; ειναι θυρωμένοι ο διευθυντής. Τά ελδες σύ τά κοράκια με τά μάτια σου;

— Όχι, μου τή ελπε ο νοσοκόμος τής όπηρεσίας.

— Πήγαινε νά μου τόν φέρης.

Ό νοσοκόμος παρουσιάστηκε άμέσως πρὸ του διευθυντού κατατρομαγμένος.

— Είδες τά τρία κοράκια; τόν ρώτησε ο διευθυντής.

— Όχι τρία, κ. διευθυντά, άπάντησεν αυτός. Δυό μόνον ήσαν. Μά κ' αυτά δέν τά ελδα έχω άλλα ο σύντροφός μου Νοέλ.

— Πήγαινε γρήγορα νά μου φέρης τόν Νοέλ και ό-λους τούς άλλους συναδέλφους σου, διατάξεν ο διευθυντής. Πρέπει, επί τέλους, νά άνακαλύψουμε ποιός τά ελδε πρώτος τά κοράκια αυτά.

Σέ λίγο παρουσιάζετο πρὸ του διευθυντού όλο τή προσωπικό του νοσοκομείου. Καθέννας άπ' αυτούς έξεταζόμενος έλεγε πός δέν ελδε τίποτε ο ίδιος και πός τ' άκουσε από κλίποιον άλλο! 'Ηρθε έτσι και ή σειρά του τελευταίου νοσοκόμου, Φερμίνου ονομαζόμενου, ο όποιος ήταν παρών όταν ξεπυρήσθη ο Σενεγαλέζος κ' ο όποιος ελπε στον διευθυντή:

— Δέν ελπα τέτοιο πράγμα κ. διευθυντά. Ελπα μόνον πός ελδα τή Σενεγαλέζο νά Βγάξη από κ' ή στόμα του όταν πέθανε κάτι πού ήταν μαύρο σαν κοράκι! ...

ΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Σέ μιά έσπεριδα κάποιος έρασιτέχνης πιανίστα παίζει έλεεινά ένα κομμάτι του Γκουνά. Όταν τελείσσει, όλοι σηκώθηκαν και πήγαν νά τόν συχαρούν. Κάποιος όμως καθώς του έσφιγγε τή χέρι του έλεε:

— Σής συχαίρω, συνάδελφε.

— Πώς; έρωτά ο έρασιτέχνης, ελσθε και σεις μουσικός;

— Όχι! ελμαι χειρουργός!

Μελλε νά συμβή, έπανεστάτησαν. Φωνές άγανακτήσεως αντίχησαν έναντίον του λαομσήτου Αδτοκράτορος:

— Κάτω ο κακούργος Μιχαήλ! Κάτω ο Καλαφάτης! Ζήτω ή Αύγουστα Ζωή! Ζήτω ή Θεοδώρα! ...

Σπαθιά και τσεκούρια άστραγγαν στον άέρα. Όλο τή κυρτό μίσος έναντίον του άσηγμου Καλαφάτη έξεπασσε άσυγκράτητο, σά χείμαρος, άναποδουρίζοντας τά πάντα. Ένα μέρος του πλήθους τρέχει, άπελευθερώνει τή Ζωή και τή Θεοδώρα, τις άνακηρύττει και... τις δυό αυτοκρατορίσσες του και καθαιρεί τόν Καλαφάτη! Στο μεταξυ, γύρω άπό τ' Άνάκτορα συγκεντρώνονται άλλα πλήθη:

— Θάνατος στον Καλαφάτη! ... άκούγονται άγριες φωνές.

Ό Αδτοκράτωρ, πολιορκημένος, τρέμει τήν όργή του έπαναστατημένου λαού. Στέλνει κυρά άνθρωπο και ικετεύει έλεος από τή θεή του μητέρα. «Γιά τή θεή! Έλα στο Παλάτι νά με σώσης!» τής παραγγέλλει... 'Η Ζωή τον ευσπλαχνίζεται, τρέχει και μανιέει κυρά άπό τήν πίσω πόρτα των Άνακτόρων. Ό Καλαφάτης κλαίγοντας, τής φιλει τή χέρια, τήν λέει «μάνα» του, τήν σκαπάζει με τή βασιλική ποφώρα και τήν παρουσιάζει στο λαό:

— 'Ιθού ή Αύγουστα σας!

Άλλά τά πλήθη ελνε πια φρενιασμένα. Βλέποντας τή ξουφιμένο κεφάλι τής Ζωής και τή ταλαιπωρημένο της πρόσωπο άγριεύουν περισσότερο.

— Θάνατος στον Καλαφάτη! Θάνατος στο δήμιο! φωνάζουν.

— Θάνατος σε σάς άρχεϊτοι! φωνάζει τότε και κείνος. Και διατάζει τούς -σποματοφύλακés του νά βγούν άπό τή Παλάτι και νά θυλάσουν τή λαό.

Και τότε άρχίζει ή δεύτερη πράξις τής τραγωδίας, τήν όποιαν θά διηγηθούμε στο έκόμοιο φύλλο.

Ό Ιστορικός

Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

“Ένδοξοι συγγραφείς πού φοφούρη τής πείνας! Πέσο πούλη- θή!... «Άπολεσθείς Παράδεισος» του Μίλτωνος. “Ο μέγας Σερβαντές... θαλαμηπόλος ενός Καρδινάλλιου!... “Ο τραγικός Κορηήλιος πεθαίνει, χωρίς νάχη ούτε ένα πιάτο ζουμά!... “Στό διάβολο τή χαρτί, ή μελάνη, τά βιβλία, ή δέξα, όταν έχω πεινά!... “Ο Ρουσόφ κερει χάριν εικονομαίας και τόν καφέ του!...

Εινε αδύνατον νά φαντασθ ή καείσι τή φτώχεια και τήν δυστυχία, στήν όποιά έξησαν οι περισσότεροι των μεγάλων συγγραφέων. Οι άνθρωποι αυτοί των όποιων τή έργον και τή όνομα θά μείνουν άθάνατα στους αιώνες, εγνώρισαν τήν πιο φρικτή, τήν πιο άβάσταχτη δυστυχία στή ζωή τους!...

Ό μεγάλος Άγγλος ποιητής Μίλτων έκποίησε ύπερβολικά για τήν άριστοσύνην του ο “Άπολεσθείς Παράδεισος”.

Άφού γύρισε μάταια όλους τούς έκδότες, ήταν έτοιμος νά κάρη νά χειρόγραφα από τή θυμό και τήν απογοήτευσή του, όταν έξαιφνα θυμήθηκε πός δέν ελχε έπισκεφθ ήταν έκδοτή, θόμωων ονομαζόμενων.

Άπορασία λοιπόν να τόν έπισκεφθ ή αυτόν και πής άμέσως και τόν ελδε. “Ο θόμωων τού έρό-σφερε για τή έργο του δέκα λίρες στεργίνες, ύπό τόν όσον όμως ότι θά του έπληθύνει άμέσως τις πέντε λίρες και τις άλλες πέντε θά τις κατέβαλε μόνο... άν έβγαινε τή έργο και σε δεύτερη έκδοσι!

“Ο δυστυχής Μίλτων άδέχθη και ελσεπράξε τις πρώτες πέντε λίρες.

Ό “Άπολεσθείς Παράδεισος”, έξεδόθη λίγους μήνες άργότερα και έξασφάλως τεραστία περιουσία στον έκδοτή θόμωων, ο μέγας όμως ποιητής έμεινε

μόνο με τις δέκα του λίρες! γιατί ελσεπράξε κατόπιν φυσικά και τις άλλες πέντε!...

“Ο Σερβαντές, ο περίφημος συγγραφέας του “Δόν Κιχώτο”, ήταν τόσο φτωχός, όποτε επί τέλους, έχασε τή θάρρος του κ' άναγκάστηκε νά δεχθ ήταν θαλαμηπόλου στο μέγαρο του καρδινάλλιου Άκουσρόβα!...

‘Η Αύλη τής Ισπανίας, πού ήξερε τή φιλολογική άεία του Σερβαντές, δέν έφρόντισε νά τόν υποστηρίξη διόλου. Και όμως ο ίδιος ο βασιλεύς τής Ισπανίας Φίλιππος δος ήταν ξετρελαμένος με τόν “Δόν Κιχώτο”. Διηγούνται μάλιστα και τή έξης σχετικό άνεκδοτο:

Ένα καλοκαιριάτικο άπόγευμα ο βασιλεύς Φίλιππος ελχε βγει για νά δροσισθ τόν έξώστη του παλατιού του. Σαφικά δέκρινε έναν φοιτητή, πού εδίδραβε με μεγάλη προσοχή κάποιον βιβλίο και κάθε τός έσκαζε στα γέλια.

— ‘Η ο νέος αυτός τρελλάθηκε, ελπεν ο βασιλεύς, ή διαβάσει τή “Δόν Κιχώτο!...”

Τόσο μεγάλη ήταν ή φήμη του έργου αυτού, του όποιου ο συγγραφέας φοφούσε κυριολεκτικώς τής πείνας!...

Ό “Αριστός, ο συγγραφέας του “Μαινόμενου Ροελάνδου”, παρισπονόταν συχνά στις άναρχές του πιά τή φτώχεια του. Ελχε χτίσει ο ίδιος ένα μικρό σπίτι και σ' έκείνους πού τόν έπειραζαν ότι ελχε φτιάξει μιά τόση διά μικρή φιλίτσα, ενίο στα έργα του περιέγραφε μυθικά παλάτια, άπαντοίσις:

— Ελνε πολύ εύκολο νά μαζεύη κανείς λέξεις, για νά γράφη ένα βιβλίο, όπως έπίσης ελνε πολύ δύσκολο τή νά μαζεύη πέτρες για νά χτίση ένα σπίτι!...

Μιά μέρα ο βασιλεύς τής Γαλλίας Λουδοβίκος ο 14ος ρώτησε τή Ρακίνα τή νεότερα υπήρχαν άπ' τή φιλολογικό κόσμο. “Ο Ρακίνας τότε του άπάντησε με θάρρος, άλλα και με μεγάλο πόνο:

— Το τελευταίο νέο, Μεγαλειότητα, ελνε ότι ο μεγάλος Κορηήλιος πεθαίνει από τήν πείνα!... Ελνε άρρωστος, τόν καιει ο πυρετός και δέν βρέθηκε ούτε ένας θαυμαστής του, νά του στείλη λίγο ζουμά!...

Ό μέγας Λά Μπρυγιέρ έχει γράψει στους περισημούς “Χαράκτιρας” του τά έξής για τήν κατάστασι του: — “Ας μη μου μιλήν πια για μελάνη, χαρτί, πέννες και τυπογραφεία. Δέν θέλω ν' άκούω ούτε λέξη γιά βιβλία. Μήπως αυτά με τρέφουν καλύτερα, μήπως με πνύνουν καλύτερα, μήπως στήν κάμαρή μου ελμαι περισσότερο προφυλαγμένος άπ' τή κρύο; “Υστερ' άπό είκοσι χρόνις πού γράφο, μήπως έχω τολάχιστον ένα πουπουλενίον στρώμα; Μου λένε πός έχω μεγάλο όνομα κ' ότι ελμαι ένδοξος. Τι νά τή κάνω τή όνομα και τή δέξα, όταν δέν έχω πεντάρα;

Ό Ζάν Ζάκ Ρουσόφ ήταν τόσο φτωχός, όποτε έκοψε στο τέλος και τόν καφέ άκόμια πού έπινε στο καφενεϊο Προκόφ, όπου άντιφώνη με διαφόρους λογίους τής έποχής του. Μεγάλης φτώχειας δοκιμασε στας δυομάς τού βίου του και ο γλυκύτερος ποιητής Λαμερτίς, όρσε έσπολίτουμε τήν τεραστία του περιουσία!

Zán Zák Ρουσόφ

Αλφ. Λαμαρτίνος